

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - בשלה סב.

שנינו, בשעה ההיא נשלמו ישראל למטה בְּדִנְמָא של מעלה, כמו שבארנו, שכתוב (שמות טו) וַיְבֹאוּ אֵילָמָה וְשֵׁם שְׁתַּיִם עֲשֶׂרָה עֵינַת מִיּוֹם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וְגו'. והתחזק האילן הקדוש בשנים עשר תחומים, בארבעה צדדי העולם, והתחזק בשבעים ענפים, והכל בְּדִנְמָא של מעלה.

באותה שעה נטף טל קדוש מהעתיק הנסתר, ומלא את ראשו של זעיר אנפין, מקום שנקרא שמים. ומאותו טל של אור עליון קדוש היה שופע ויורד מן המטה, וכשהיה יורד, היה נפרד גלילים גלילים, ונקרש למטה. זהו שכתוב דק כפפר על הארץ.

כל אותם בני אמונה יוצאים ולוקטים, ומכרכים עליו את השם הקדוש, ואותו מן היה מעלה ריחות של כל הפשמים של גן עדן, שהרי מפניו נמשך ויורד למטה. שם אותו לפניו, ובכל טעם שרצה - היה טועם אותו, ומכרך את המלך הקדוש.

ואז מתברך במעיו, והיה מסתפל ויודע למעלה, ומסתפל בהכמה העליונה, ועל זה היה נקרא דור דעה. ואלה היו בני אמונה, ולקחם נתנה תורה להסתפל בה ולדעת דרכיה.

ואותם שלא נמצאו בני אמונה, מה פתיב בהם? (במדבר יב) שטו העם ולקטו. מה זה שטו? שטות היו לוקחים לעצמם, משום שלא היו בני אמונה. מה פתיב בהם? וטחנו ברחים או דכו בפודכה וכו'. מי הטריח אותם לכל זה? אלא שהם לא היו בני אמונה.

כמו זה אותם שלא מאמינים בקדוש-ברוך-הוא, לא רוצים להסתפל בדרךיו, והם רוצים להטריח את עצמם כל יום אחר מוזן יום ולילה, אולי לא יעלה בידם פת לקח. מי גרם להם את זה? משום שאינם בני אמונה. אף באן, שטו ולקטו - שטו בשטות של עצמם, ורוצים להטריח עליו. זהו שכתוב וטחנו ברחים. אחר כל הטריחה הזו לא עלה בידם, אלא שכתוב והיה טעמו כטעם לשד השמן, ולא יותר. מי גרם להם את זה? משום שלא היו בני אמונה.

תאנא, בההוא שעתא אשתלמינו ישראל לתתא, בגוונא דלעילא, כמה דאיקומנא, דקתיב, (שמות טו) וַיְבֹאוּ אֵילָמָה וְשֵׁם שְׁתַּיִם עֲשֶׂרָה עֵינַת מִיּוֹם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וְגו'. ואתקרא אילנא קדושא, בתריפרי תחומיו, בארבע סטרי עלמא. ואתקרא בשבעין ענפיו, וכלא בגוונא דלעילא.

בההוא שעתא, נטף טלא קדושא, מעתיקא סתימאה, ומליא לרישיה דזעיר אנפין, אתר דאקרי שמים. ומתהוא טלא הנחורא עלאה קדושא, הנה נגיד ונחית מנא לתתא. וכד הנה נחית, הנה מתפרש גלילין גלילין, ואקריש לתתא. קרא הוא דקתיב דק כפפר על הארץ. כל אינו בני מהימנותא, נפשו ולקטו, ומכרכאן שמוא קדושא עליה. וההוא מנא, הנה סליק ריחין דכל בושמין דנגתא דעדן, דהא ביה אתקשרה ונחית לתתא. שניה לקמיה, בכל טעמא דאיהו בעי, הכי טעים ליה, ומכרך דלמלא קדושא עלאה.

וכדין מתברך במעיו, והוה מסתפל וידע לעילא, ואסתכי בהכמה עלאה, ועל דא אקרון דור דעה. ואילין הוו בני מהימנותא, ולחון אתיהיבת אורייתא לאסתכלא בה, ולמנהע ארחהא.

ואינון דלא אשתכחו בני מהימנותא, מה פתיב בהו, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. מאי שטו. שטותא הוו נספי לגרמניהו, בגין דלא הוו בני מהימנותא. מה פתיב בהו. וטחנו ברחים או דכו בפודכה וכו'. מאן אטרח (דף ס"ג ע"א) לון כל האי. אלא דאינון לא הוו בני מהימנותא.

בגוונא דא, אינון דלא מהימני ביה בקודשא בריך הוא, לא בעאן לאסתכלא בארחהו, ואינון בעאן לאטרחא גרמניהו כל יומא בתר מוזנא, ומלא וילי, דלמא לא סליק בידיהו פתא דתתא. מאן גרים לון האי. בגין דלאו אינון בני מהימנותא. אוף הכא, שטו העם ולקטו, שטו בשטותא דגרמניהו, ובעאן לאטרחא עליה, קרא הוא דקתיב, וטחנו ברחים. בתר כל טריחא דא, לא סליק בידיהו, אלא דקתיב והיה טעמו כטעם לשד השמן. ולא יותר. מאן גרים לון האי, בגין דלא הוו בני מהימנותא.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

תורה קיט

הנכנס לבקר את החולה בשבת, אומר: יכולה היא שתרחם (שבת יב):

פי בשאדם צריך לרחמים, השם יתברך שולח לו רחמנות, שהוא ירחם על אחר, ועלידידיה מרחמין עליו, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קנא): כל המרחם על חבריו מרחמין עליו, וכמו שכתוב (דברים יג): ונתן לך רחמים ורחמך. ומדת הרחמנות תלוי בדעת, מי שיש לו דעה יש לו רחמנות. פי פעם, שהיא הפך הרחמנות, הוא מקמת פסילות, כמו שכתוב (קהלת ז): פעם בחיק פסילים ינות. ועל פן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות לג): כל מי שאין בו דעה אסור לרחם עליו; פי אם אין בו

דעה אין בו רחמנות, פי פעם בחיק פסילים ינות. על פן אסור לרחם עליו, כי

כל המרחם מרחמין עליו כנ"ל, אכל אם אין בו רחמנות אסור לרחם עליו. נמצא זה החולה שצריך לרחמים, צריך שיהיה לו רחמים על אחרים, וזה תלוי בדעת כנ"ל. ושבת היא בהינות דעת, פי כל ימות החל פתיב (במדבר יא): שטו העם ולקטו - בשטותא, כמו שכתוב בזהר (בשלה דף סג). אכל בשבת נמשך הדעת לכל אהד. וזה שאמרין המכבדים להחולה: יכולה היא שתרחם, הינו שהשבת שהוא בהינות דעת, יכולה שתרחם - לשון נוכח, הינו שתרחם אפת, שיהיה לך רחמים על אחרים, על ידי הדעת שיש לך מבחינות שבת, וכיון שיהיה לך רחמים בודאי ורחמו עליך מן השמים, כי כל המרחם וכו' כנ"ל.

המרחם על הבריות על ידי הדעת שנמשך בו על ידי זה מרחמים עליו, והנה מה שהוא מרחמם בדרגתו הוא הרחמים העליונים הנמשכים אליו במידה וזהו, באותה שעה היה עם ישראל צריך לרחמים כדי שירחמו עליו מן השמים, אזי נטף במידה מצומצמת והשתלשלות לתוך לבם טל קדוש, מים חיים המובדלים מן הקליפות, טל מהעתיק הוקן בעל רחמים הנסתר, שאין אנו משיגים גודל רחמנות וחסדו א"ל מה הוא כנ"ל, וזה המטפוף בא מידה ומילא את ראשו ותחילתו של זעיר אנפין, כי חסד הוא ראש לשש המידות ובו האהבה והרחמים במידה ההולכים בכל המידות למתקם. וגם על ידי הדעת שהוא הראש, מה שנמשך דעת למידת המשפט והדין של החולה, על ידי זה דייקא יכול לרחם על אחר ואז ירחמו עליו גם כן בגילוי עתיק ללא צמצום. וזה המקום של משפט ז"א שנקרא שמים, שם מים מרים שאפשר למתקם על ידי הטל של חיים, עץ החיים המושלך להמתיקם. שם שם לו חק מעל שכל ודעת, שאין אנו יודעים גודל הרחמנות ושזה עיקר הדעת כנ"ל. ומאותו טל של אור עליון קדוש היה שופע ויורד ומשתלשל מן למטה לאכלו ולקבל ממנו דעת של רחמים. וגם בו במן התראה בפועל ענין הצמצום, למען נבחר לרחם, כי יכולה היא השבת שאני ארחם, רק שצריך אני לבחור בזה כדי שתראה לי יכולתה. ולכן כאשר היה יורד המון, היה נפרד ומתקלף מעצמו גלדים גלדים בטיפות קטנות של רחמנות ונקרש להיות חומרי וקשה למטה, שיכול האדם בעצמו לרחם בפועל על האחר במידה טובה. זהו שכתוב בתיאור המון, דק וקטן ככפור על הארץ שהיא מדרגה תחתונה וגשמית והומרית בכחינת עשיה.

כל אינון בני מהימנותא, נפקי ולקטי, ומברכאן שמוא קדישא עליה. וההוא מנא, הוה סליק ריחין דכל בוסמין דגנתא דעדו, דהא ביה אתמשה ונחית לתתא. שויה לקמיה, בכל טעמא דאיהו בעי, הכי טעים ליה, ומברך למלכא קדישא עלאה. כל אותם בני אמונה המאמנים בהשגחה בפרטית באמונת חידוש העולם ורחמנות העתיקא הנסתר של ה' האוהב כל ישראל בלא מידה, היו יוצאים לברור הבחירה והנסיון הנעשה בחוץ, בכיטחון באהבת והשגחה ה' עליהם והיו לוקטים המון הטוב מן החוץ לפנים, לתוך ביתם בטנם וראשם, ללא טורה ודין והסתרה, ומברכים עליו את השם, כי אמונתם וגילוי השגחה מה שנמשך להם לחם מן השמים, הגדילה דעתם לדעת כי יש חיות אלוקות מאת שם הוי"ה הנמשך במן. ואותו מן ודעת נסתר של רחמים הנמשך מטל של עתיק ויורד עד למטה, היה מעלה ריחות של כל הבשמים של גן עדן הנמשך מרחמי עתיק. שהרי בו במן נמשך למטה במידה אור הרחמים של עתיק, המתגלה גם בריחות שהם כנגד הנאת הנשמה, חלק אלוק ממעלה. שם אותו לפניו האיש המאמין והבוטה בגודל דעתו, אשר דעתו נכללת בשורשה העליון הנסתר שבעתיק, ולכן בכל טעם שהוא רצה, כך היה טועם אותו, כי דעתו העליונה נכללת בשורש כל הציורים והטעמים עד שהוא בעצמו ממשך למטה כרצונו הטעם. והיה מברך למלך הקדוש העליון. כי דעתו הברורה משיגה מקור הטעם עוד לפני שמתלבש במציאות החומרית,

תאנא, בההוא שעתא אשתלימו ישראל לתתא, כגוונא דלעילא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (שמות טו) ויבואו אלימה ושם שתים עשרה עינות מים ושבעים תמרים וגו'. ואתתקף אילנא קדישא, בתריסר תחומין, בארבע סטרי עלמא. ואתתקף בשבעין ענפין, וכלא כגוונא דלעילא. – שנינו, באותה שעה שזכו במרה לציווי השבת, שדייקא על ידי הדעת של שבת זכו להמתיק דין מרירות המים, מה שאין יודעים להכריע דעת מימי התורה שזה עיקר המרירות, והנה עיקר הדעת המתקת היא באמונת חידוש העולם, לדעת שהקב"ה מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ופועל באמת מעל הטבע, עד שהעין המר דייקא המושלך למים המרים יכול למתקם בנם, ועל פי הפנימיות זה העין הוא עץ החיים ודעת סודות התורה המתקים דין הפשט. ואולי בעת שהסוד נסתר מאתנו אזי גם הוא בכחינת המרירות, מה שאין אנו יודעים הסוד. עד באים הצדיקים המשיגים אותו וממתקים הדין. והנה שבת הוא עולם הנשמות, דהיינו נשמות ישראל המקבלות דעתם השלמה בשבת, וכל אחד מתחבר לנשמתו היתרה בשורשה ויכול לדעת מקומו בעולם הזה לפי שורש נשמתו, וזהו שדייקא באותה שעה של שלמות דעת השבת כנ"ל נשלמו ישראל למטה בציון וסימן העיינות והתמרים, כדוגמא של מעלה בשורש נשמתם, שזכו בדעת השבת כנ"ל כי דייקא על ידי שנדבקו על ידי דעתם בשורשם כראוי דייקא על ידי זה נשתלשל גם למטה סימנא דמילתא מה שהתגלו להם י"ב מעינות כנגד י"ב שבטים וע' תמרים תימרים ועליונים כנגד הזקנים המורמים מעם איש על דיגלו בד' מהנות. כמו שהעמדנו שכתוב ויבואו אלימה, שעיקר הדעת שאינו יודע באמת כמה ה' רחמן ופתוח להאמין בגודל רחמיו עד שיכול לרחם הוא בעצמו על הרחוקים ביותר מתוך שמאמין ויודע שאין סוף לרחמיו יתברך, וזהו אלי-מה, שאין אני יודע מהות ועצמות א"ל, בעל הכוחות כולם אשר ברצותו יהפך כוח הדין לרחמים. ושם במקום אלימה ותכלית הידיעה שלא נדע, שם שתים עשרה עינות מים כנגד י"ב שבטים כנ"ל ושבעים תמרים וכו' כנגד שבעים זקנים כנ"ל. והתחזק האילן הקדוש העליון של צורת קשר נשמות ישראל, על ידי שזכו שבגודל דעתם למעלה השתלשל ונתראה למטה גם כן, בשנים עשר תחומים בארבע צדדי עולם כל אחד כולל שלושה, התחזק למעלה, בכך שנתראה למטה, בשבעים ענפים המשתלשלים מן השורש העליון שלהם, ונתראים למטה בשבעים זקנים ושבעים תמרים שכנגדם והכל, גם הזקנים וגם התמרים, גם השבטים וגם העינות, כדוגמא של מעלה כנ"ל.

בההוא שעתא, נטיף טלא קדישא, מעתיקא סתימאה, ומליא לרישיה דזעיר אנפין, אתר דאקרי שמים. ומשהוא טלא דנהורא עלאה קדישא, הוה נגיד ונחית מנא לתתא. וכד הוה נחית, הוה מתפרש גלדין גלדין, ואקריש לתתא. הדיא הוא דכתיב דק ככפור על הארץ. – והנה זאת הדעת של שבת שהתחזקה בחיבור דעתם למעיינות והתמרים באילמה היא בחינת רחמים, כי על ידי הדעת נמשך הרחמים, כי כל

כי המלך הקדוש התמיר העליון ונסתר הוא הממשיך ברכת הטעם והריח למטה למן. ובכוונת הברכה היה מקשר המן למקור הברכה.

וּבְרִינֵי מִתְבָּרֵךְ בְּמַעוֹי, וְהָיָה מִסְתַּכֵּל יוֹדֵעַ לְעֵלְיָא, וְאַסְתָּכִי בְּחֻכְמָה עֲלֵיָהּ, וְעַל דָּא אֶקְרִין דּוֹר דְּעָתָה. וְאֵלִין הֵווּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, וְלָחוּז אֲתִיחִיבַת אֲוִרֵייתָא לְאַסְתַּכְלָא בְּהָ, וְלִמְנַדְע אֶרְחָקָא. – והנה אחרי ברכת המזון כנ"ל בכוונה ובדעת אז מתברך המן במעויו באופן שמתגלה כי כולו טוב ומבורך בברכת חיים מטל העליון שנמשך ממנו, עד שאין בו שום רע גם במעויו, כמו למעלה בבחינת עתיק, שאין בו כל רע כלל, וזאת הברכה במקום התחתון שבמעויו שהוא כנגד ברכה של מעלה, וזה החיבור והדעת לרחמים העליונים בלי רע כלל, הוא אשר נתן בו היכולת והכלי הנכון להגדיל הדעת ביתר שאת והיה מסתכל וידע מן הדעת אשר למעלה, להכיר רחמיו יתברך אשר על ידי דעתו העליונה בחיבור לכל המדרגות מרחם על כל המדרגות עד אין סוף, ומסתכל אוכל המן העליון בחכמה העליונה שהיא שורש לדעת המחברת התחתון לעליון, כי העולמות התחתונים נמשכים מן החכמה העליונה והיא מלוכשת בהם ודייקא על ידה עיקר הדעת המחברת לשורש בכל המדרגה. ומפני כך שבכוח המן זכו ישראל לדעת עליון היה נקרא עם ישראל דור דעה. ואלה היו בני אמונה, כי בחינת אלימה כנ"ל שאינו יודע מהותו, ככל שיודע הדעת עליון יותר יודע שאינו יודע ומתחזק באמונה להאמין ברחמיו יותר ויותר עד שבא לדעת יותר גדולה ואחרי כן לאמונה והעיקר בסוף היא האמונה במה שאין יודע בדעתו, כי באמת אי אפשר להשיג דעתו יתברך כלל, וזהו בחינת ויראו העם את ה' בחינת ראייה הסתכלות ודעת בחינת נבואה שזכו על הים ודייקא על ידי זה ויאמינו בה' וכו'. ומאחר והיה להם הכלי הנפלא של האמונה, שמאמין ברחמיו ואין יודעים גדול רחמיו אזי דייקא להם ניתנה התורה להסתכל בה בדעת גדול להבין סודתיה מה שניתן להאדם להשיג ולדעת דרכיה איך מנהיג ה' יתברך בדרכים נפלאות בניו, ברחמים גדולים, כגון מה שנתן להם מתנה באהבה שבת שמה, לתת בה דעת לבני ישראל לרחם זה על זה שעל ידי זה נמשך על המרחם מרחמיו יתברך בעצמו לרפא נפשו.

וְאֵינֵן דְּלָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, מַה בְּתִיב בְּהוּ, (במדבר יא) שְׂטוּ הָעַם וְלָקְטוּ. מַאי שְׂטוּ. שְׂטוּתָא הוּוּ נִסְכֵי לְגַרְמִייהוּ, בְּגִין דְּלָא הֵווּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. מַה בְּתִיב בְּהוּ. וְטַחְנוּ בְּרַחִים אוּ דְכוּ בְּמִדּוּכָה וְגו'. מַאן אֶמְרַח (דף ס"ג ע"א) לֹון כֵּל הָאֵי. אֵלָא דְאֵינֵן לָא הֵווּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. – ואותם שלא המשיכו קדושת שבת ודעת שבה למשך השבוע לכטוה בהשגחת ה' עליהם ברחמים שעל ידי זה מתחזקת האמונה ולא נמצאו בני אמונה כמו הצדיקים, מה כתוב בהם, שטו העם ולקטו. מה הוא פירוש שטו? לשון שטות וכסילות הפך הדעת הממשיכה רחמים והשגחה, מציאות דמיונית של שטות כמוהם שהיו ולקחים לעצמם בקניין מעשה הטרחה. וכל זאת מפני שלא היו בני אמונה, להאמין שאינם יודעים עד היכן מגיע רחמי ה' גם הרחוקים ביותר החולים בנפשם, ברוח שטות שנכנסה בהם. מה כתוב בהם המורה שנפלו למציאות הכסילות הדין והטרחה. כתוב וטחנו ברחים או דכו במדוכה וכו' בעמל

שלא היה בו צורך באמת. מי הטריח אותם לכל זה העמל? אלא שהם לא היו בני אמונה כנ"ל להאמין בדעת האמת של השגחה העליונה בכל המדרגות. שאם היו מאמינים ברחמי הדעת העליון, היו מרחמים זה על זה והייתה מושפעת בהם דעת והרחמים ממנו יתברך עד שהיו מרחמים על עצמם ובטוחים בה' שישגיח עליהם באהבתו ללא טרחה.

בְּגִין דְּלָא מְהִימְנֵי בֵיהּ בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִין הוּוּ, לָא בְּעָאן לְאַסְתַּכְלָא בְּאַרְחוּי, וְאֵינֵן בְּעָאן לְאַטְרַחָא גְרַמִּייהוּ כֵּל יוֹמָא בְּתַר מְזוּנָא, וְיִמְמָא וְלִילֵי, דְּלִמָּא לָא סְלִיק בִּידֵיהוּ פְתָא דְנַחְמָא. מַאן גְרַים לֹון הָאֵי. בְּגִין דְּלָא אֵינֵן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. אַרְף הָכָא, שְׂטוּ הָעַם וְלָקְטוּ, שְׂטוּ בְּשְׂטוּתָא דְגַרְמִייהוּ, וְבְעָאן לְאַטְרַחָא עֲלֵיהּ, הָדָא הוּוּ דְבְתִיב, וְטַחְנוּ בְּרַחִים. בְּתַר כֵּל טְרַחָא דָּא, לָא סְלִיק בִּידֵיהוּ, אֵלָא דְבְתִיב וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעַם לְשֵׁד הַשְּׂמֹן. וְלָא יִתִיר. מַאן גְרַים לֹון הָאֵי, בְּגִין דְּלָא הֵווּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. – כגון זה שהיה במדבר עם חסרי האמונה, גם היום אותם שלא מאמינים בקב"ה המשגיח ממקום עליון ורחמיו על כל מעשיו לפרנס מביצי כינים עד קרני ראמים, לא רוצים להסתכל בדרכיו אלו שמפרנס ברחמים כל בריותיו כנ"ל. ואולי מפני שהכרת מלכותו המשפעת הינה מחייבת לקבל עול מלכות שמים שלמה, וזה אין ברצונם לדעת קונם. והם רוצים ומעדיפים דייקא להטריח את עצמם כל יום אחר המזון ומפני שאין הפצים ליראה את שמו יתברך, לקבל עול מלכות שמים כנ"ל, ואזי במקום היראה שיכלו לזכות אזי יראה נפולה להם, המעוררת הטרחה יום ולילה בפחד הנפול אולי לא יעלה בידם פת להם לזונם. מי גרם להם את זה? משום שאינם בני אמונה בדעת העליונה המשגיחה, המחייבת יראת ה'. כי מעדיפים ללכת אחר כסילות ורוח שטות העברה. אף כאן במדבר שטו ולקטו, שטו בשטות של עצמם וכסילות דעתם, בבחינת כעס ודין, ורוצים בכוונה להטריח עליו יתברך, להמשיך המן הקדוש ועליון שלא לצורך הדעת האמתי שיכולים לקבל, שעל ידו היו מקבלים יראת השמים והרחמים. וזהו שכתוב וטחנו ברחיים בעשיית יתר שלא לצורך לעדיף רוח השטות על פני דעת אמת כנ"ל. והנה אחר כל הטרחה הזו לא עלה בידיהם הכוח לבחור הטעם בדעתם כמו הצדיקים, אלא מה שכתוב והיה טעמו כטעם לשיד השמן, ולא יותר. מי גרם להם את זה המיעוט בטעמים? משום שלא היו בני אמונה להיות מרחמים על עצמם לקבל הדעת האמתי, להאמין בהשגחה העליונה אשר כולה רחמים ולהאמין שקיום המצוות ממשיך השגחה והרחמים והרפואה השלמה. שזה הדעת של רחמים המלוכש במצוות מקבלים דייקא בשבת השקולה כנגד כל התורה כולה, שעל ידי זה הדעת הנמשך בשבת לרחם על אחרים על ידי זה נמשך כל מיני רחמים לרחם על עמו ישראל עד לגילוי הרחמים השלמים בגאולה השלמה ביום שכולו שבת לעתיד לבא במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "ל...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.

עצות על פי הלימוד

- א. בשבת נמשך על כל אחד דעת, ועל ידי זה מתגבר בו מדת הרחמנות לרחם על הבריות כי הרחמים תלוי בדעת ועל ידי שיש לו רחמנות מרחמים עליו מן השמים.
- ב. על ידי שלמות האמונה בשגחה פרטית מקבל דעת וכוה לקבל עול מלכות שמים ועל ידי זה בוטה בה' יתברך ולא צריך להטריח עצמו בשביל הפרנסה.
- ג. מי שאינו רוצה להאמין בשגחה פרטית מפני שהיא מחייבת אותו לקבל עול מלכות שמים ביראת שמים, על ידי זה יפחד מה יאכל ויטרח על הפרנסה שלא לצורך.

תפילה על פי הלימוד

ריבנו של עולם, אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו, ומאהבת אלינו נתת לו מתנה טובה אשר הייתה לך בבית גנוזך ושבת שמה. להתענג בה בכל מיני תענוגים, ואתה משפיע עלינו בה ברחמיך הרבים דעת להכיר אותך ולהאמין בך, שאתה משגיח עלינו ברחמים תמיד, זן ומפרנס לכל ברוחניות וגשמיות. אנא ברחמיך הרבים זכינו על ידי הדעת שאתה מומשיך בנו בשבת קודש שנזכה גם אנחנו לרחם על בריותך הסובלים ייסורי הנפש והגוף הזקוקים לרפואה שלמה, ונתפלל עליהם בלב רחמן ועל ידי זה תתעורר גם אתה לרחם עלינו המתפללים, כמו שלמדתנו על ידי חז"ל שכך היא מדתך להתנהג מידה כנגד מידה, כי כל המרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמים, ותשלח לנו רפואה

שלמה ויתקיים בנו אמרת חז"ל אשר יש לאומרה להנכנס להולה לבקרו בשבת, "שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבא ויכולה היא שתרחם", ונאמר זאת גם לעצמנו, דהיינו שאני ארחמם על אחרים בזכות הדעת הנמשך בשבת ואז גם אתה תרחם עלי. אנא מלך רחמן זכה אותי בזכות שבת קודש לאמונה שלמה דעת גדול, לדעת שאיני יודע עד כמה אתה רחמן ושאתה משגיח עלי בכל עת ואוהב אותי ללא גבול ומרחם עלי ללא גבול וכך גם על כל ישראל, ותצלני מכל מיני כפירות וסכילות הדעת ואכזריות, ולא אטרח מתוך שטות על הפרנסה שלא לצורך רק אבטח בך באמונה שלמה שכשם שאתה משפיע עלי כל טוב בכל שבת ושבת לחם מן השמים כך תשפיע עלי כל טוב בכל השבוע ללא עמל וטרח, ואחפז תמיד ליראה

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
שרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com